

Edogawa Rampo

Tajemná žena markýze Ogavary

死が近

Splendidum družstvo

TAJEMNÁ ŽENA MARKÝZE OGAVARY

EDOGAWA RAMPO

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

TAJEMNÁ ŽENA MARKÝZE OGAVARY

Copyright © Edogawa Rampo, 1932

Z japonského originálu

Hry vlkodlaka přeložil: Jaroslav Jelínek

Autor: Edogawa Rampo

Translation © Jaroslav Jelínek, 2021

Nakladatel: Splendidum družstvo

První el. vydání

Vražné, Hynčice 2021

Česky

ISBN 978-80-7681-021-1 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-022-8 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-023-5 (PDF)

Obsah

Markýz Ogawara
Tajná společnost
První vášeň
Dalekohled
Očití svědci
Tajemství šifry
Koho podezřívat?
Polapen touhou
Dohled
Podivínský umělec
Tajemná smrt Murakoshiho
Detektiv Akechi
Yumiko a její deník
Únos
Odhalení
Zpověď vraha
Edogawa Rampo – životopis

Markýz Ogawara

Nejprve mi dovoluňte představit Takehiko Shojū. Dvacet pět let, svobodný. Otec je jedním ze zakladatelů firmy Miyako-maru, která má řetězec obchodů se starožitnostmi, mimo jiné na Ginze. V loňském roce Takehiko vystudoval University of Humanities. Nechodil do práce se svým otcem nebo do jiné firmy. Trávil dny čtením knih. Četl různé literární žánry, ale nejvíce ho zaujaly detektivní romány.

Během služby jeho otec často navštěvoval dům bývalého markýze z Ogawary. (Přestože tituly šlechty byly zrušeny, pan Ogawara se těšil tak skvělé pověsti, že v očích mnoha lidí zůstal markýzem; tak ho budeme nazývat v našem příběhu.) Právě tehdy markýz hledal mladého muže do funkce osobního tajemníka. Shoji starší vyzval svého syna, aby si tuto práci vyzkoušel. Po chvíli váhání se Takehiko rozhodl, že to zkusí.

A nyní bychom měli seznámit čtenáře s dalším hrdinou našeho příběhu.

Markýz Yoshiaki Ogawara se před válkou (tehdy mu bylo třicet let) aktivně účastnil politiky, byl dokonce zvolen do Sněmovny reprezentantů japonského parlamentu. Po skončení války zcela odešel z politiky a začal podnikat. V současné době je prezidentem

několika průmyslových firem, stal se významnou osobností v obchodním světě.

Zatímco většina šlechtických klanů po válce upadla do zapomnění, klan Ogawara, jehož historie sahá až k mocnému feudálnímu klanu, nejenže přežil, ale významně posílil svou pozici díky talentu a úsilí markýze Ogawary, stejně jako nepřekonatelné schopnosti znalostí financí starého muže Genzo Kuroiva – majordoma, jak se tehdy říkalo, nyní manažera. Byla to především Kuroiva zásluha, ve zvýšení majetku šlechtického klanu, který byl na konci války v ubohém stavu.

Sídlo bylo obnoveno, modernizováno a nyní v obrovském Tokiu nenajdete druhou tak útulnou nemovitost.

Proč Takehiko Shoji, který se dlouho neobtěžoval si hledat nějakou práci, souhlasil dělat markýzovi sekretářku? Byly pro to důvody.

Faktem je, že padesátišesti letý aristokrat byl znám jako velký odborník na detektivní literaturu a forenzní vědu. Dokonce o tom psali v novinách. Bylo tehdy oznámeno, že jeden slavný autor detektivních románů jednou navštívil Ogawaru, spoustu hodin s ním hovořil a byl ohromen aristokratovými znalostmi historie forenzní vědy v Evropě a mnoho dalších věcí slyšel poprvé.

Dokonce byl markýz prezidentem kouzelnického klubu. Obrovský úspěch mu přinášela velkolepá představení, která každoročně uváděl na shromáždění kouzelníků.

Tento mimořádný muž měl další koníček a všichni o něm věděli – optická magie. Strávil mnoho hodin s dalekohledem a mikroskopem.

Takehiko, sám nakloněný tomuto druhu zábavy, byl tímto aristokratem fascinován. A jeho otec s obdivem řekl:

„Bohužel, skutečná aristokracie zmizela a ani císařská rodina není výjimkou. Jeho Excellence markýz z Ogawary však zůstává skutečným aristokratem. Snad jen on si zachoval nepozoruhodnější rysy této třídy: hlubokou sebeúctu, úžasnou ušlechtilost, vytríbený vkus ... Vše, co souvisí s feudalismem, je obvykle kritizováno. Ale musíš uznat, synu: kdyby nebylo feudalismu, tento svět by nenávratně ztratil mnoho. Vezměme si například starodávnou malbu, sochařství. Nezbylo by nic, kdyby to nebylo zajímavé pro naše feudální knížata a krále v Evropě, kteří sbírali umělecká díla, jež nejsou k prodeji. Takže si myslím, že Jeho Excellence markýz Ogawara je posledním představitelem aristokracie ... Vidím, pobavilo vás slyšet tento výraz – „Jeho Excellence“, ale tento muž je opravdu hoden takového zacházení. A jeho žena je mimořádně ušlechtilá, skutečná aristokratická dáma. To je, mimochodem, druhá manželka markýze. Navzdory skutečnosti, že je mnohem mladší než on, tak se k sobě hodí! Jeho Excellence má samozřejmě velké štěstí, že si vzal tak okouzlující manželku. Mám pocit, že pokud dostaneš příležitost žít v jejich sídle a komunikovat s tak úžasnými lidmi každý den, významně porosteš jako člověk.“

Ale jak se ukázalo později, tyto naděje byly zbytečné a otec zklamán. Po velmi krátké době se mladý tajemník ocitl ve víru neuvěřitelných zločinů, musel snášet hrůzy, které spadají do mnoha ...

* * *

Jednoho podzimního dne překročil Takehiko Shoji práh luxusního sídla, aby se stal nejen osobním tajemníkem vlivného Yoshiaki Ogawary, ale prakticky členem jeho rodiny.

Takehiko s bušícím srdcem stiskl zvonek. Dveře otevřel čtrnáctiletý nebo patnáctiletý chlapec v modrém obleku se stojatým límcem. Pozval hosta na chodbu vyrobenou ve starém japonském stylu.

„Promiňte, jak vás mohu představit?“

Takehiko se představil a poslal po něm markýzi dopis od svého otce.

Mladý muž odešel a brzy se vrátil s výzvou, aby ho následoval. Takehiko si sundal boty a následoval mladého muže po dlouhé chodbě, ocitl se v obrovské místnosti v evropském stylu. Jedna ze stěn byla lemována knihovny, ze kterých Takehiko dospěl k závěru, že to pravděpodobně není obývací pokoj, ale kancelář pána. Neuniklo jeho pozornosti, že většina knih byla vytištěna v evropských jazycích.

Takehiko seděl na kraji židle a čekal, až se objeví budoucí šéf.

A pak se ve dveřích objevil ve světlém domácím kimonu sám Yoshiaki Ogawara. Takehiko vstal, aby markýze pozdravil, ale mávnutím ruky ho zastavil.

„Ano, sedněte si!“ usadil se i on na židli. „Pamatuji si, že jsme se jednou setkali. A váš otec o vás hodně mluvil. Pojďme tedy hned na to. Práce osobního tajemníka se vám nebude zdát obtížná. Nejprve chci, abyste se cítil jako člen naší rodiny. Pokud jde o sekretářské povinnosti, budou se velmi lišit: vést úřední korespondenci, udržovat dokumentaci v pořádku, některé věci jsou možné i mimo

domov. Přijmeme společně návštěvníky. A někdy musíte se mnou absolvovat služební návštěvy. Požadavky od manželky jsou také nutné k vyřízení.“

Ogawara byl malý a trochu silnější postavy, měl ostré rysy v obličeji, šedivé vlasy, česané na pěšinku a čistě oholenou tvář. Výraz jeho tváře, způsob, jakým se pohyboval a mluvil – byl rozhodný, dominantní a plný ušlechtilosti – znovu se Takehiko přesvědčil, že je skutečně aristokrat.

„O něco později vám představím manažera, jeho příjmení je Kuroiwa. Ukáže vám váš pokoj, vysvětlí vše ostatní. Mimochodem, kde jsou vaše věci?“

„Posel je doručí později.“

„No, obchodní část konverzace může být ukončena,“ Ogawara se zjevným potěšením si zapálil doutník a s úsměvem se podíval na Takehika, který si rozpačitě poposedl na židli.

Tajná společnost

Asi měsíc poté, co Takehiko Shoji vstoupil do rodiny Ogawarů, došlo k první bizarní vraždě. Do té doby poznal dostatečně dobře všechny, kteří v zámku žijí a pracují, znal již nejčastější hosty a zvykl si na celkovou atmosféru domu.

Samotná rodina Ogawarů se skládala pouze ze dvou lidí – samotného markýze a jeho druhé manželky; bývalá jeho žena zemřela na nějakou nemoc, pochopitelně se staral na dálku i o své děti. Ogawara se znovu oženil teprve před třemi léty, ale zatím se svou druhou manželkou neměl žádné děti. Starý muž Kuroiwa žil odděleně. Bylo by správnější považovat ho, stejně jako ženu, která se starala o mladou manželku, za členy rodiny, protože byli v jeho službách celý život. V sídle byl dále mladý strážce, šofér s manželkou, kuchař, několik služebných a hlídač.

Mladá dáma se jmenovala Yumiko, byla dcerou kdysi mocného prince, který ve válce zbankrotoval. Brzy po válce její rodiče, neschopní snášet útrapy, zemřeli na srdeční chorobu a Yumiko zůstala sama se svým bratrem. Manželství s markýzem Ogawarou umožnilo samotné Yumiko a jejímu bratrovi znovu žít slušný život.

Dvacetisedmiletá Yumiko byla o polovinu mladší než její manžel. Když Takehiko poprvé spatřil tuto neskutečně krásnou

ženu, ucítil, jak jeho tvář zčervenala. Chovala se úplně jinak, než se čekalo od poválečných vrstevníků i od prvotních šlechticů. Veselá, společenská, okamžitě očarovala Takehiko. Yumiko zacházela se svým manželem s maximální úctou. A pan Ogawara ji pečlivě chránil před každodenními útrapami, navíc nadšeně plnil všechny její rozmary.

Zájem Ogawary o různé druhy optiky byl přenesen na Yumiko. Ráda seděla hodiny ve druhém patře zámku a pomocí výkonných dalekohledů namontovaných na stativu na verandě japonské části domu zkoumala květiny, trávu a hmyz plazící se po terase. Tento její koníček Takehika dokonce trochu zmátl.

Jednoho dne se Yumiko při pohledu na hmyz dalekohledem obrátila k Takehikovi, který stál vedle ní:

„Podívej se, jak úžasné je to mravenčí peklo! Podívej, podívej, tady se mravenec snaží vylézt, ale sklouzne, nemůže nijak vstát. Víš proč? Protože nějaké příšery najednou vylezly z písku a táhly mravence zpět do písku s obrovskými chapadly.“

Takehiko považoval toto nečekané tykání jako dobré znamení, znamení přátelského vztahu. Vzal natažený dalekohled a zíral také na mravence. Dalekohled stále udržoval teplo Yumikových rukou.

Mravenec je obvykle považován za podlouhlou skvrnu černé barvy, ale dalekohled umožňoval vidět krk hmyzu, načervenalé nohy, skvrnité až nepřiměřeně velké s hustými chlupy jako trny. A záhadná stvoření s obrovskými chapadly, která nečekaně vyletěla z písku, vyvolala asociace s prehistorickými zvířaty.

Náhle Yumiko zakřičela a upustila dalekohled. Její tvář zbělela. Takehiko rychle namířil dalekohled ve směru, kde se dívala Yumiko, a uviděl obrovské stvoření s trojúhelníkovým čenichem a mnoha

očima zahaleným závojem. Zpočátku se také bál, ale okamžitě si uvědomil, že před ním je obyčejná kudlanka.

„Absolutně nemůžu vystát tato stvoření, bojím se jich. Zabij to, prosím. Neodhazuj to, ale zabij to, jinak to zase tady přileze,“ dělala se Yumiko.

Takehiko seskočil z verandy, aby pronásledoval kudlanku nábožnou. Mávla křídly a odletěla ne na ulici, ale směrem k verandě. Narazila na sklo a spadla na zem. V okamžiku, kdy Takehiko přitiskl sandál na kudlanku, ucítil na rameni Yumikoin teplý dech. Vůně jejích vlasů a jemný dotek způsobily, že mu bylo horko.

„Promiňte, jsem takový zbabělec ... Ale strašně se bojím toho hmyzu. Nevadí mi hadi a jiní, ale ji nenávidím ... “ Yumiko se ostýchavě usmála a opět začala mladému muži vykat.

* * *

Dům Ogawary navštěvovali různí lidé. Jako prezident několika firem sám markýz zřídka chodil do práce, obvykle přijímal zaměstnance ve svém sídle. Často sem chodili také politici, náboženští vůdci, majitelé uměleckých galerií, mistři čajového obřadu, slavní hudebníci a podnikatelé. Setkání s nejrůznějšími lidmi nepochybně mělo na Takehika dobrý vliv.

V domě častěji než ostatní byli dva mladí lidé, se kterými je třeba seznámit čtenáře.

Jedním z nich je Goro Himeda, zaměstnanec papírenské společnosti Nitto, pohledný muž starý dvacet sedm až dvacet osm

let. Oči, jako by byly shrnuty, a dlouhé řasy způsobily, že vypadal jako dívka. Velmi veselý člověk.

Druhým častým hostem je Hitoshi Murakoshi, přední specialista farmaceutické společnosti Sirokita. Stejný věk jako Himeda, ale charakterem přesný opak: tichý, vždy napjatý a zamyšlený.

Oba jsou nezadaní.

Mezi sebou, jak se zdálo, Himeda a Murakoshi moc nevycházeli. Naopak, i v boji o přízeň markýze se cítili jako soupeři.

Desátý den své sekretářské práce byl Takehiko svědkem neobvyklé scény. Seděl ve své malé kanceláři a najednou jeho pozornost upoutal hluk za oknem. Asi dvacet metrů od okna Murakoshi a Himeda prudce gestikulovali. Bylo nemožné pochopit, o čem mluví, jen se občas k uším Takehika dostaly vzrušené hlasy. Bylo jasné, že Murakoshi byl ve sporu hlavní postavou. A najednou se situace dramaticky změnila. Himeda se mírně předklonil a nečekanou silou praštil Murakoshiho po tváři. On se zhroutil k zemi. Aniž by se na poraženého muže Himeda podíval, odešel.

Murakoshi konečně našel sílu vstát. V tu chvíli si Takehiko povšimne jeho ďábelského úsměvu a satanského smíchu.

Uplynuly téměř dva týdny. Během této doby se Himeda a Murakoshi setkali v Ogawarově domě jen několikrát. Navzdory skutečnosti, že se oba schovávali za masku lhostejnosti, nebylo možné skrýt vroucí vztek vůči sobě. Takehiko to každopádně cítil velmi dobře. Ogawara a jeho manželka si však vzájemné nepřátelství mladých lidí vůbec nevšimli.

Asi dvanáct dní po bouřlivé scéně v zahradě, Takehiko dokončil svou práci, a chystal se odjet domů. Když opouštěl dvůr, všiml si

poblíž stojícího Himedu.

„Dnes jedu domů podívat se na své rodiče. Jedete někde taky vlakem?“ zeptal se ho Shoja.

„Ano,“ odpověděl Himeda.

Pak společně odešli na stanici.

Na ulici nebyli téměř žádní lidé, zdálo se, že všechno kolem vymřelo. Chvíli mlčky kráčeli. Nakonec promluvil Himeda.

„Jste spokojen se svou prací?“

„Ano. Ukázalo se, že služba je jednodušší, než jsem si myslel. Musím jednat s různými zajímavými lidmi, což se mi moc líbí.“

„Slyšel jsem, že máte rád detektivky. Zejména ty, kde se často zmiňují tajné společnosti, zednářské lóže ...“

„Upřímně řečeno, toto téma se mi v detektivkách moc nelíbí,“ skočil mu do řeči, „samo o sobě je to zajímavé, ale v detektivkách je to obvykle popisováno velmi málo. Například tajná americká organizace Ku Klux Klan. Nemyslím si, že by románu významně prospěl popis jejich oděvů – špičaté kukly se štěrbinami pro oči a ústa, bílé roucho – mnoho nám neřekne ani popis jejich shromáždění, tak tajných, že se členové společnosti navzájem neznají.“

„Myslíte si, že v Japonsku existují taky tajné společnosti?“ zeptal se nečekaně Himeda. „Napadla vás taková myšlenka?“

Takehiko se překvapeně pokusil ve tmě rozeznat oči svého partnera.

„Víte o nich něco?“ odpověděl otázkou.

„Samozřejmě že ne. Ale z nějakého důvodu se mi zdá, že v naší zemi existují tajné společnosti a že vraždí.“

„Slyšel jsem zvěsti, že levice i pravice mají takové společnosti, říkají, že někdy se obě zbavují lidí, kteří se jim nelíbí ... Ano, nejen u nás, ve všech zemích existují takové skupiny, ale je jich málo. Příkladně Svobodné zednářství je částečně tajná, uzavřená mezinárodní organizace se zasvěcením se společnému cíli skrze rituály a obřady, která oficiálně vznikla v roce 1717 v Anglii ustanovením první lóže. Členové společnosti přicházejí na svá setkání v nádherných šatech z černého lnu, bohatě zdobených zlatou výšivkou nebo dokonce ve zlatém hávu s určitým vzorem. Navíc v závislosti na hierarchii u oblečení existují rozdíly. Nejskvostnější oblečení má samozřejmě hlava lóže – říká se mu velmistr ...“

Takehiko se na vteřinu zastavil, pak se rozhlédl a řekl: „I já mám takové oblečení. Dostal jsem roucho z černé látky se zlatou výšivkou; zjevně patřilo členovi lóže ne příliš vysoké hodnosti. Skvělý outfit. A to, že v Japonsku jsou také zednáři, jen málokdo ví. Je pravda, že nemám absolutní jistotu, zda se uchylují k vraždám.“

Mezitím se přiblížili k vlaku, ale nechtěli se ještě rozejít.

„Pojďme si ještě na chvilku popovídat,“ řekl Himeda a vyzval Takehiko, aby si sedl do parku naproti stanici.

Mladí lidé se usadili na lavičce pod tlumenou lucernou, načež Himeda řekl:

“Shoji, chci vám něco ukázat.” Vytáhl obálku a podal ji Takehikovi. „Co si myslíte, že by to mohlo znamenat?“ Otevře obálku a podívá se, co tam je.

Takehiko se podíval a přidržel obálku na světle ... četl Himedovu adresu a jméno; adresa odesílatele nebyla zadána. V obálce bylo ... bílé husí brko – s kterým se za starých časů psalo. V obálce už nic jiného nebylo.

„A to je všechno?“ zeptal se Takehiko překvapeně.

„Ano,“ odpověděl Himeda. „Žádná poznámka, nic. Z poštovního razítka je jasné pouze to, že dopis byl zaslán z oblasti Nihombashi. Jak tomu rozumíte? Je to jen vtip nebo nějaký vzkaz či vyhrůžka?“

„Určitě si někdo jen dělal legraci. Napadá vás někdo?“

„Je nepravděpodobné, že by někdo z mých přátel tak hloupě vtipkoval.“

„Ačkoliv, když se nad tím zamyslím. Bílé peří je ve skutečnosti známkou lidské oběti ...“

„Ano, taky mě to napadlo,“ zašeptal Himeda. „U markýze jsem potkal mnoho velmi odlišných lidí. Možná jsem nechtěně někoho urazil. Nebo jsem si náhodou uvědomil nějaké hrozné tajemství. Nevím ... Nechápu, co je za tím vším? Přiznám se, že mám nějakou neblahou předtuchu. Abych byl upřímný, trochu se bojím.“

Takehiko pohlédl na Himedu a zdálo se mu, že je před ním úplně jiný člověk: za tlumeného světla byl jeho obličej tmavě šedý a bylo jasné, že se Himeda třese.

A pak Takehiko nahlas uvažoval: „Může to být Murakoshiho dílo? Zdá se mi, že mezi sebou máte nějaký spor, že?“

„Ano, Murakoshi ke mně nechová něžné city, ale ve své podstatě tento druh žertu mi k němu nesedí.“

A další myšlenka – naprosto směšná, ale ne tak neuvěřitelná – přiměla Takehika změnit tvář. Vzpomněl si na rozhovor mezi markýzem a jedním z hostů, když jeho zaměstnavatel v extrémním vzrušení zakřičel, že pouze Hitler je schopen dát tento svět do pořádku. Živě si představil Ogawaru v bílém rouchu, oči mu hořely nenávistí v dírách špičaté kapuce. Je možné, že bývalý markýz je

skutečně členem zednářské lóže? Himeda si je toho vědom a spojuje husí brko s ním?

„Shoji-kune, proč máte tak vyděšenou tvář? Na co myslíte?“ s obavami se na Takehika koukal Himeda.

„Ne, nic ... Četl jsem nějaký detektivní příběh a nyní se mi v hlavě objevila fantastická, poněkud idiotská myšlenka ... Nevěnujte tomu pozornost.“

„Proč mám pocit, že se bojíte?“ zkoumavě si ho Himeda prohlížel. „Mimochodem, slyšel jsem, že znáte slavného detektiva Kogoro Akechiho?“

„Ano, někdy se navštěvujeme.“

„Promluvil byste s ním o mém případě? Zdá se mi, že kontaktovat policii nemá smysl, oni toho moc neudělají. Ale se soukromým detektivem, a tak výjimečným, bych se rád poradil.“

„Ano, to je skvělý nápad. Teď je pryč. Jakmile se vrátí, určitě se s ním setkám a o vašem případě mu řeknu.“

Takehiko Shoji však neměl čas povědět detektivovi Akechimu o záhadné obálce s bílým husí brkem ...

První vášeň

Obchodní korespondence, společné cesty s vedoucím a další sekretářské záležitosti ... nezbyl čas na setkání s Akechim, o které tak naléhavě žádal Himeda.

Ale nebylo to jen o práci. Bylo toho mnohem víc, co leželo na srdci Takehiko. V poslední době ho ovládl silný cit k manželce markýze. Je to tak ... mezi ním a Yumiko vzplála láska. Ovšem čím víc o ní přemýšlel, tím záhadnější se mu jevila; občas se mu dokonce zdálo, že snad pochází z jiného světa.

Jakmile se náhodou na chodbě srazili, Takehiko si myslel, že Yumiko se těší z tohoto jejich setkání.

„Shoji-sane, přineste prosím na verandu velký dalekohled,“ požádala ho s laskavým úsměvem.

Mladíkovu srdce se radostí zachvělo. Co by pro ni neudělal! S potěšením provede jakýkoliv její příkaz! Bezhlavě se vrhl do místnosti pro dalekohled, popadl ho i stativ, okamžitě ho nainstaloval na verandu a postavil se vedle něj. Yumiko hltala obdivnými očima a snažil se zachytit její sebemenší gesto, aby se utvrdil v její touze po něm.

A Yumiko, sedící u dalekohledu, nespustila oči z objektivu a dívala se na hmyz rojící se v trávě.

Takehiko čekal na nabídku, aby se podíval i on dalekohledem, ale zdálo se, že Yumiko na něj zapomněla. Mezitím bylo slyšet těžké kroky ... markýz se objevil na verandě.

„Už zase?“ zeptal se Ogawara s překvapeným obličejem. „S tebou to má drahá už jde z kopce, neustále se na něco díváš dalekohledem.“

„A kdo mě nakazil touto „nemocí“? Kdo, můj drahý manželi?“

Dívali se na sebe a smáli se, Takehiko se cítil nadbytečný. Když se Yumiko navíc lhostejným hlasem zeptala, proč tam stojí, Takehiko se nejprve začervenal, jako by byl přistižen při něčem neslušném, pak se přinutil k úsměvu a tiše odešel.

Byl rozhořčený, téměř plakal. „Ty blázne!“ nadával si. „Jak sis mohl myslet, že o tebe projevuje zájem?“ Vzpomněl si, v jaké absurdní situaci se právě nacházel, jak idiotský musel být výraz jeho tváře, ztuhl, krev se mu hrnula do tváře, otrásl se tak, že téměř spadl. Celý den prožíval v naprostém zoufalství, všechno mu padalo z rukou.

Takehiko ze všeho nejvíc nenáviděl večery, kdy se Ogawara a hosté posadili ke kartám. A protože on sám neměl rád hazard, a navíc v této společnosti byli vedle Yumiko často Himeda a Murakoshi. A obecně nebylo nutné počítat s tím, že on, zaměstnanec, bude v tomto domě považován za rovnocenného. V takovém případě odešel do svého pokoje, vzal knihu, pokusil se číst, ale význam toho, co četl, se k němu nedostal. Pálila ho závist a žárlivost. Po celou dobu před svými očima měl krásnou tvář Yumiko. Ovšem její okouzlující úsměv však nebyl určen pro něj, ale pro Murakoshiho nebo Himedu.

Ano, jsou si nerovní – jako led a oheň.

Jakmile byl v kanceláři šéfa a začal si číst. Náhle ho vyrušil hlas Yumiko. Překvapeně zvedl hlavu:

„Shouji-san, jaký je tvůj vztah s tvým otcem?“

Nečekaná otázka Takehika zaskočila. Takehiko neví, jak odpovědět, nepřestává se dívat na mladou ženu nadšenýma očima a plně si uvědomuje, jak hloupě teď vypadá, a řekl:

„Co? Normální ...“

„Takže vy, stejně jako váš otec, se držíte feudálních názorů?“

Nebylo mu jasné, k čemu Yumiko míří. Mezitím pokračovala:

„Takže mě považujete za pouhou milenku svého muže a vy sám sebe za sluhu? Cítíte mezi námi třídní rozdíl?“

Takzhiko uvažoval, kam Yumiko vede tento rozhovor.

„Pro mě jsou si všichni rovni,“ pokračovala, „manžel, vy, pán Murzkosi a pán Himeda. Nemáte se za co stydět.“

Není nutné říkat, jak moc tato slova pro mladého sekretáře znamenala!

„Chcete si přečíst tuto knihu?“ najednou se zeptala Yumiko a podala mu knihu v angličtině, byla to „Forensic Psychology“ od Grossa.

„Teď už vůbec nemám čas ...“

„Tak si ji přečtete, až budete mít čas. Bude se vám líbit.“

Yumiko mu podávala knihu s takovou vytrvalostí, že Takehiko si nemohl pomoci a vzal si ji. Knihu přijal z rukou Yumiko, cítil její tenké prsty pod svými prsty, byl v rozpacích, dokonce se pokusil rychle odtáhnout svou ruku, ale s chvějícím se srdcem cítil, že ji pevně stiskla.

Takehiko dlouho prožíval tento úžasný okamžik. Když už si to po jedenácté přehrával ve své vzpomínce, nedokázal pochopit jednu